

A monorierdői reformátusok hírlevele

VII. évfolyam, 4. szám

2019. október

„ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá” (1Pt 2,5)

Az Ige körül

„ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes.” (Róm 12,2)

Folytonos megújulás

„Ecclesia semper reformanda est” (az egyház mindig megújításra szorul) – hangzik az állítólag még Augustinusztól származó mondat, amely a 16. századi reformátorok jelmondatává lett. Októberben, a reformáció hónapjában emlékezünk azokra az egyháztörténelmi eseményekre, amelyek eredményezték azt, hogy ma református magyarokként gyakorolhatjuk keresztyén hitünket. Én azonban mégsem egyháztörténelmi visszatekintést szeretnék ez alkalomból adni,

hanem a múlt helyett inkább a jövőre irányítani a figyelmet. Mert ha a főnti mondatot megnézzük, az inkább szól a jövőről, mint a múlttól.

Miért is szorul az egyház szüntelen megújításra? Az igében ott a válasz:

azért, mert az ember is folytonos megújulásra szorul. Mivel az egyházat emberek alkotják, így annak is kollektív megújulásra van szüksége. Ez a megújulási kényszer nem abból adódik, amire pl. a marketing épít, miszerint a termékeket időről időre új csomagolásban kell piacra dobni, hogy fenntartható vagy növelhető legyen a forgalma. Ehhez magát a tartalmat nem is kell megváltoztatni, jobbá tenni. A mi megújulásunk viszont belsőleges megújulás, amely nyilván

előbb-utóbb külsőleg is észrevehetővé válik.

Az egyház ilyen megújulására nem az érdeklődés fenntartása miatt van szükség. A főnti ige a Római levélből erre figyelmeztet, és mutat egy másik irányt. Nem az a feladata az egyháznak, hogy alkalmazkodva a világhoz, annak módszereit és eszközeit átvéve próbálja meg „piacképes” világnézetet kínálni az embereknek. Ne igazodjatok, ne alkalmazkodjatok a világhoz – figyelmeztet az apostol. Mert a megújulás valóban igazodást jelent, de nem a világhoz, hanem valami, Valaki máshoz: Isten akaratához.

Aki valaha is vezetett már csónakban, az tudja, hogy az iránytartás folyamatos erőfeszítést igényel. Szükség van arra, hogy rendre fölnezzünk, hová is akarunk eljutni, tehát látnunk kell magunk előtt a célt. És folyamatosan korrigálni kell a csónak haladását, küzdve a hullámokkal és az áramlatokkal, nehogy egészen máshol érzünk partot. Ez a feladatunk a lelki életünkben, az egyházi életünkben is, csak nem igazán veszünk erről tudomást. Gyakran úgy tekintünk keresztyén életünkre, hogy az „készen van”. Hitre jutottunk, megtértünk, elindultunk egy krisztusi úton, és már csak lépést lépés után kell tenni, tehát, ugyanazt kell ismételtetni. Vízre tettük a csónakot, irányba állítottuk, most már csak ugyanazokat a lapátcsapásokat kell ismételtetni.

A reformációra is így tekintünk: amit kellett, Luther meg Kálvin megtette 500 évvel ezelőtt, nekünk csak azt kell gyakorolni. Mintha az egyház fél évezreddel ezelőtti állapota egy ideális, kész állapot lenne. Nem is merünk hozzányúlni megannyi eleméhez, és szinte tabuként tekintünk olyan egyházi gyakorlatokra, amelyek nyilvánvalóan nem biblikusak. És észre sem vesszük, hogy mennyire nem Isten akarata vezet már minket, mert két másik cél bukkan fel a délibábos égen. Sodródva a világ áramlatában szabadelvűvé és mindent elfogadóvá válunk, vagy a hagyományokhoz ragaszkodva vallásos közösséget építünk. Az örömhír, ami létrehívta az egyházat, már kiürült, egészen mást jelent, és más célt is állít elénk.

A keresztyén lét egy dinamikusan változó, megújuló, tanuló életforma mind egyénileg, mind közösségleg. Ez a reformáció nagy felfedezése. Lelkipásztorként az idő múlásával fölismertem önmagamban, hogy a megtérésem és a teológiai egyetem elvégzése még nem tett késszé, nem tett olyan jellemmé, aminek csak a fenntartására kellene törekednem. Nem lettem tökéletes tanítvány, és ezt meg kell látnom mindig, valahányszor csak belenézek az ige tükörébe. Mert ez a tükör nem hazudik! Megítélem belőle, hogy amit csinálok, ahogyan gondolkodom, az vajon Isten akaratának megfelelő-e. És bizony

szembesülök a hibákkal folyton. Hol lelkészi, családapai vagy egyszerűen csak emberi mivoltom egy-egy torzulása lesz látható e tükörben. Ezek a torzulások figyelmeztetnek, emlékeztetnek arra, hogy kegyelemből vagyok, aki vagyok. Nem azért vagyok lelkész, mert nekem jobban sikerült követnem Krisztust vagy hinni benne, mint másoknak. Hanem azért, mert talán jobban érzem a kegyelemre szorultságomat, jobban látom, hogy „melyik evezőn kell többet húzni”, jobban érzem, hogy változnom kell folyamatosan értelmem Isten akarata szerinti megújulásával, és erre a változásra akarom hívni a gyülekezetemet is. Amit önmagamból megértek az ige alapján, azt szeretném Nektek is átadni. Nem vagyok több, csak többet látok.

A változásra való készség segít bennünket megóvni a két szélsőségtől. Egyrészt attól, hogy a krisztusi szabadságot félreértelmezzük, és így elfogadjunk, kövessünk minden olyan gyakorlatot, amit divatosnak vagy magunk szerint jónak tartunk, egyetértünk a Biblia szerint egyértelműen bűnösnek nevezett dolgokkal vagy leplezzük azokat. Másrészt megóv attól, hogy vallásossá váljunk, tehát, hogy hitünk nagysága, szolgálatunk minősége, imádságaink szépen fogalmazott volta, vagy bármi más, önmagunk teljesítményéből fakadó önértékelésünk legyen. A vallásos ember vagy önhitt lesz (mert jobbnak tartja magát másoknál), vagy frusztrált (mert nem képes megütni a mércét, amiről pedig azt gondolja, hogy kellene).

Talán érezzük azt, hogy miként tűnik el mindebből az evangélium! Hisz' az arról szól, hogy Isten felmentett bennünket Krisztus érdeméért. Nem tekint ránk bűnösökként, hanem fiakként. Éppen ezért nem a vallásos teljesítményem számít, hanem a hitem (legyen az nagy vagy kicsi) ebben az örömhírben. És ha csak egy kis hitem is van ebben, akkor már belülről fakadóan nem élek akárhogy, tehát soha nem leszek keresztyénként liberális, mert szeretnék ezért a nagy ajándékért az Istenfiúsághoz méltó életet élni.

Ebből táplálkozik hát egyházunk, és azon belül gyülekezetünk megújulási kényszere is. Figyelni arra, hogy ne legyünk vallásoskodó hagyományőrző közösség, de ugyanakkor ne legyünk egy liberális egylet sem, amely a világot majmolva szórakoztatni akar és igényeket kiszolgálni. Nem lehet igazodási pont sem a hagyomány, sem a világ, hanem egyedül Krisztus! És már megint felismertük az 500 évvel ezelőtti nagy igazságot. Élünk hát ennek megfelelően nem a múltban, hanem a jövőben!

Lénárt Tibor

Élj imával!

Szeretett testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Isten a szívemre helyezte, hogy az imádságról, a közös imádkozásról írjak. Mindannyian szólítottuk már Istent, beszéltünk hozzá önmagunk csendességében életünk útján, és hittük, hogy mi most imádkozunk. De vannak olyan imának hitt szavak, amelyek soha nem érkeznek el Istenhez. Az imádság olyan, mint a harang. Édesen csendül az ezüstharang Isten színe előtt. Bár a legtöbb harang ma már automatizálva van, mégis példának írom a régi harang működését az imádsággal kapcsolatban. Amikor imádkozunk megrántjuk a harang kötelét, de nem minden rántásra csendül meg a tiszta hang a mennyben. Van olyan amikor órákon át ráncigáljuk a kötelet; olyan is van, amikor jövünk-megyünk, rántunk egyet-kettőt rajta, de nem csendül fel a harang. Előfordul viszont, hogy akár egy gyermek egyszerű, hitből fakadó szavaira felcsendül a mennyei harang.

Imádkozzunk mi is így, gyermeki egyszerű hittel! Ha a bűneink miatt összetört szívvel kérjük Isten kegyelmét, ismerve saját magunk erőtlenségét, és ha lelkünk mélyéből vágyunk Isten után, akkor maga Isten Szent Lelke

jön segítségünkre, és megtanít minket helyesen imádkozni. Szükség van a napi csendességünkben önmagunkban elmondott imádságunkra, vagy akár közösen a család tagjaival, de ugyanakkor szükség van a gyülekezeti közös imádságra is. Merjünk közösen is imádkozni Istenhez, akár csendesen, szívvel, akár hangosan kimondott imádságban! Nem a másik embernek mondjuk el az imáinkat, még ha hallja is, hanem Istennel beszélünk, neki mondjuk el mindazt, ami a szívünkben van. Ha a másik ember hallja is, épülhet lelkiekben a mi imádságaink által.

Jézus is azt üzeni nekünk, hogy „ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok köztük.” (Máté 18,20) Imádságunk közben ő is szól és beszél velünk. Megnyugtat, gondolatokat ad, reményt ébreszt, bizonyosságot támaszt bennünk. Bátorsággal merjünk közösen imádkozni! Merjetek szólani, ha

közösségben is szeretnétek imádkozni, hálát adni, Istent magasztalni! Szükség van a gyülekezetünkben a közös imádságra is, hiszen Jézus is arra kérte tanítványait, hogy imádkozzanak vele a Gecsemáné kertben. Az imádságban erő van, és a kapott erő a közös egységünkkel egymás iránti szeretetünk mértéke szerint érkezik. És ha közösen, egységben imádkozunk, nagyobb erőt várhatunk annál, mint ami az egyéni imáinkra érkezik. Ne csak vasárnap az istentiszteleten legyünk közös imádságban, hanem találjunk közösen olyan alkalmat, amikor úgy érezzük, most szükségünk van a közös imádságra!

Az imádságban csodálatos kicserélődés történik: Isten akaratát a magunk akaratává tesszük, és ezzel a magunk akaratát teljes lendülettel az Isten akaratának szolgálatába állítjuk. Végül egy idézet: Miután imádkoztál, tehetsz még többet, de addig nem tudsz többet tenni amíg nem imádkoztál.

Gáspár József

Az emlékezés fontossága

„Ezékiás huszonöt éves korában kezdett uralkodni, és huszonkilenc évig uralkodott Jeruzsálemben. (...) Azt tette, amit helyesnek lát az Úr, egészen úgy, ahogyan ősatya, Dávid tette” – olvashatjuk a Krónikák Második Könyvében (2 Krón29). Mit tett Ezékiás, amit helyesnek lát az Úr? Mindenekelőtt megtisztította az istentiszteletet, majd áldozati ünnepet tartott a megtisztított szent térben, a templomban. Miért fontos ez? Mert lehántva a jelen (vagy közelmúlt) által felhalmozott szennyeződések, visszatért Dávid hagyományához.

Az emlékezés mindig egyfajta visszatérés valahová – egy élményhez, egy lelkiállapothoz – a jelen élményéből, a jelen lelkiállapotából kiindulva. Az emlékezés nem egy üres, gépies ismétlése valaminek, hanem aktív cselekvés, étellel való feltöltése egy korábbi formának, vagyis: jelentéssel és jelentőséggel való felruházás, egyfajta kommunikáció. Fontossága felbecsülhetetlen. Én most csupán ennek személyes vetületére szeretnék reflektálni, a kollektív emlékezés a szertartások keretein belül zajlik.

Bizonyos emelkedett pillanataiban az életünknek, keresztényként – sajnos nem szükségszerűen minden esetben, hiszen ehhez a mi megnyílásunk és odaadottságunk is kell – mindannyian átéljük a megszólítottág élményét. Ez általában egy testet, lelket, szellemet egyszerre érintő, megrázó élmény, nehezen átadható, nehezen megfogalmazható. Megrázó, mert a hétköznapi életben ritka; reményt keltő, mert egy szebb, jobb világba való betekintést tesz

lehetővé. Mintha egy-egy pillanatra fellebbenne egy fátyol valami nagyon szép-ről, ami túl van szavakon, értelmén, de még az érzékszerveken is.

A minap a kutyáimmal sétáltam a réten, ahol még bárányokat szoktak legeltetni, ami véleményem szerint annyira szép és ritka a mai világban... a fű nem zöld. Nem is igazán fű van ott, hanem szúrós tüskék, girbe-gurba bokrok, egy-egy magányos, kiégett fatorzó, árvalányhaj, komoran folydogáló homok. Az ember sétál, néha kiszedi a tüskéket a cipőtalpból, vagy épp a kutyák talpából. Jórészt egy teremtett lélek sem jár arra. Az ég nyáron részvétlenül és forrón borul a hatalmas mező fölé.

Mégis: az egyik ösvény végén egy hatalmas, életteli és méltósággal teli, lombos fa várja az arra tévedőket. Lélegzetelállítóan szép. Annak a fának múltja, története van. Ha meglátom, előnt az a megmagyarázhatatlan érzés, a határtalanság, az élet, a szépség érzés-kavalkádja, s ilyenkor

hirtelen eggyé válok a mező, az ég tágasságával. A lombos fával szemben van egy kiégett, fekete fatorzó is ám; ő is ugyanolyan gyönyörű. Kecses, mintha egy japán művész tussal rajzolta volna meg az elegancia és a méltóság szimbólumaként. Arról a pontról visszatekintve az egész addig megtett út gyönyörűségnek tűnik.

Ha már az út elején emlékeztetem magam, hogy mi vár a végén, minden egészen más lesz. Minden jelentéssel és értelemmel telik meg.

Úgy gondolom, a hétköznapi életünkben nagyon fontos, hogy ezeket az emlékeket elevenen őrizzuk magunkban. Így lesz igazán élő a hitünk. Hiszen annyi minden van, ami el akarja velünk feledtetni: a napi rutin, a robotolás, az agresszió, a városok, bevásárlóközpontok zsúfoltsága, az aprónak tűnő civakodások, amik aztán veszekedésekké vagy épp elfojtásokká híznak, a megélhetéért való állandó küzdelem, ugyanakkor a mértéktelen fogyasztásra ösztönző túlkínálat, ami döntésképtelenségbe merevít... a valódi szépséget elfedi a sok műanyag. Nehéz így levegőhöz jutni, nehéz megtalálni a középpontunkat.

Minden arra ösztönöz, hogy szétszóródjunk és – felejtünk.

Az emlékezés ezért egy aktív folyamat, mert nekünk kell megszakítanunk az áradatot, nekünk kell kilépni a sodrásból, és nekünk kell feleleveníteni magunkban azokat a pillanatok, amikor megszólítottunk. Ebben nagyon erősnek és szívósnak kell lennünk, ehhez erőt kell kérnünk az Úrtól, hogy képesek legyünk rá. Olyan ez, mint a színezés: ha nem ragadjuk a kezünkbe a ceruzát, csak üres formákat látunk magunk előtt. Nekünk kell ezeket a vonal közötti területet a saját szívünk színeivel feltölteni.

Így lesz igazán élő, erős hitünk.

Mindannyian átéljük néha a hit kiüresedését. Ez történik olyankor, amikor rutinból imádkozunk úgy, hogy a végén el is felejtjük, mit is mondtunk azalatt az öt perc, tíz perc, fél óra alatt. Ez történik, amikor a templomban csak a testünkkel vagyunk jelen, de közben az ebéd elkészítésére gondolunk. Nem igaz, hogy soha nem éltük át! Ilyenkor gonosz erők terelik el a figyelmünket. Az erő, amit az Úrtól kérhetünk, a figyelemből fakadó erő, ami az emlékezésben gyökerezik.

Ha tudunk figyelni arra az élményre, amire emlékezni szeretnénk, az már fél siker. Ezért jó, ha van egy kis raktárunk – akár egy füzet, akár egy képzeletbeli szoba formájában -, ahol tárolni tudjuk ezeket a fontos élményeket. A kulcs a figyelem ehhez a szobához. Őrizzük itt, amikor segített az Úr, amikor nagyon kértük! Amikor valami nagyon szépre mutatott rá. Amikor valami könnyű örömmel töltötte meg a szívünket, amire nincs magyarázat. Amikor utat mutatott egy nehéz helyzetben. Amikor csak úgy, egészségesek voltunk.

Ha így teszünk, megtisztítjuk belső templomunkat, és étellel töltünk meg egy régi emléket, talán mi is azt tesszük majd, amit helyesnek lát az Úr, ahogyan ez Ezékiással is történt.

Feketéné Tóth Andrea

Visszapillantó

Beszámoló a nyári táborokról

2019. 06. 24-28 között bibliai napközis gyerektáborban vehettek részt a gyerekek és a fiatalok a Monorierdői Református Missziói Egyházközségben. Istennek hála, idén már a templom és a gyülekezet otthona várta a résztvevőket, ugyanis 06. 01-én szentelték fel a református templomot a településen, ezzel

100 évnyi ima meghallgattatásának lehettünk szemtanúi. Ebben az évben kb. 60 fő volt a jelentkezők száma, és emellé több segítő, szolgáló kéz is társult.

Ahogy minden évben, most is volt egy fő témája az egész hétnek: „Tetőtől talpig”. A cím utal az emberi testrészekre és érzékszervekre, amikből naponta más és más lett kiemelve. Hétfőn a szemmel, kedden a füllel, szerdán a szájjal, csütörtökön a kézzel, pénteken pedig a lábbal kapcsolatos Igék, feladatok és programok lettek szervezve. Ezen kívül egyéb programokon is részt lehetett venni: íjászon, mentős bemutatón, akadályversenyen, imaösvényen, kiránduláson az arborétumban. Uzsonnaosztás előtt minden nap volt „Belső szoba”, ami azt jelenti, hogy a csoportoknak volt lehetőségük fél órás csendet tartani, ahol együtt imádkozhattak.

Augusztus 12-től Balatonőszödön 5 napos ifitábor zárta a nyári programokat. A vezértéma a „Kegyelem” volt. A tékozló fiú, az elveszett juh, a házasságtörő asszony, a gonosz szolga és a szőlőmunkások példázatán keresztül lehetett közelebről megismerni az Úr kegyelmét. Többnyire dicsőítéssel záródtak a napok. Ha az idő engedte, megmártózhattak a csapat a Balatonban, de akár a par-

ton strandröplabdázásra is volt lehetőség. Egy tihanyi kirándulás is bővítette a programok színes palettáját.

Hálás vagyok Istennek, amiért megengedte, hogy én is résztvevője és szolgálója lehessen ezeknek a táboroknak. Nagyon örültem a dicsőítéseknek, mert jó egy közösségben kicsikkel és nagyokkal

együtt énekelni az Úrhoz. Visszagondolva erre a két hétre, úgy érzem, gazdagabb lettem részben azzal, hogy Istennek még több alkotását ismerhettem meg a személyeken keresztül: mennyire különbözőnek teremtett minket az Úr, és mégis olyan értékesek és szépek vagyunk, hiszen amit Ő alkot, az mind csodálatos! Részben pedig arra nyitotta fel az Úr a szemem, hogy ha mi odaszánjunk az időnket, az erőnket, a szolgálatunkat, Ő megáldja azt és hozzáadja a munkánkhoz azt, ami a legfontosabb: a Lelkét. Ő az, Aki elhív minket az ilyen alkalmakra, Aki megnyitja a szíveinket, füleinket, Aki megérteti az üzenetet és feltölti a lelkünket, Aki szolgálatra buzdít bennünket. Amikor az ember ezt meg tapasztalja, az odaszánt időt és erőt a szolgálat érdekében a világon a leghasznosabb feladatnak, „önkéntes munkának” fogja érezni, hiszen megtisztelő a Mindenható Istent szolgálni, főleg úgy, hogy az Ő áldása végigkíséri a készülést és a táborokat is egyaránt!

És mindezért egyedül Istené a dicsőség!

Várdai Orsolya

A REFORMÁCIÓ HETÉNEK ISTENTISZTELETI RENDJE

- **Október 27-én vasárnap délelőtt 10 órakor** úrvacsorás istentisztelet
- **Ugyanezen a vasárnapon délután 4 órakor** közös istentisztelet az evangélikus gyülekezettel. Igét hirdet: Sánta József evangélikus lelkipásztor.
- **Október 31-én csütörtökön este 7 órakor** reformáció ünnepi istentisztelet.
- **November 1-jén délután 3 órakor** temetői istentisztelet a szóróparcellánál lévő kopjafánál.

Szeretettel várunk mindenkit ezekre az alkalmakra!

Luther a Facebookon

Már 502 éve van annak, hogy október 31-én Luther Márton kiszögezte egyházmegújító 95 tételét a wittenbergi vártemplom kapujára. Bár vannak tudósok, akik kétségbe vonják ezt a mozzanatot, mégis történelmi tényként fogadhatjuk el. Egyrészt azért, mert Luther munkatársa, Melanchthon Fülöp is beszámolt erről. Másrészt azért, mert ez a hirdetési mód bevett szokás volt a korabeli egyetemeken, a templomajtók afféle hirdetőablaként funkcionáltak. Szóval, ha Luther azt akarta, hogy írása minél többekhez eljusson, akkor egy olyan helyet kellett találnia, ahol a legtöbben elolvassák. Erre megfelelt a templom kapuja. Ugyanakkor az időzítése is tökéletes volt. A közelgő halottak napja alkalmából ugyanis rengeteg katolikus hívő utazott fel Wittenbergbe a német tartományokból, hogy megcsodálja Bölcs Frigyes választófejedelem ereklyegyűjteményét. Mindehhez még társult az akkor még újnak számító technikai találmány, a könyvnyomtatás is. Egy közeli nyomdában Luther kollégái és tanítványai gyorsan elkezdtek sokszorosítani az iratot. Így minden adott volt ahhoz, hogy a lehető legtöbben olvashassák az egyházat és a világot megváltoztató tételüket.

A könyvnyomtatás volt az az eszköz, amely lehetővé tette azt, amit a reformátorok oly fontosnak tartottak: anyanyelven kézbe adni Isten igéjét, a Bibliát minél többeknek. Egyébként a korabeli egyház mindenben a kor legmodernebb eszközeit használta, hogy elérje az embereket, és mindenki megtalálhassa a kegyelmes Istent az Ő igéjében. A templomok a legújabb technológiával épültek, az egyházi zene pedig – legalábbis Luthernél – bátran merített a bányászdalok vagy kocsmadalok világából, azokat evangéliumi dalszövegbe öltöztetve. Mindezt egy cél érdekében: hogy az evangélium minél többeket elérhessen.

Játsszunk el a gondolattal: ha ma lenne a reformáció kora, és Luther Márton ma élne, vajon milyen eszközöket használna tételai és Isten igéjének terjesztésére? Arról, hogy a 95 tétel mit tartalmazna, Klaus Douglass „Az új

reformáció” címmel könyvet is írt már, így ezzel most nem foglalkozunk. De mindenképpen érdemes gondolkodni azon, hogy milyen csatornákon keresztül próbálná a széles tömegekhez eljuttatni a kegyelem ígét. Vajon elutasítaná körünk technikai vívmányait, és konzervatív módon a könyvnyomtatás 500 éves hagyományához ragaszkodva felvállalná, hogy így csak egy szűkebb társadalmi

réteget, a könyvolvasókat érhetné el? Nem hiszem! Mert a cél szentesíti az eszközt. Nyilvánvalóan azokat a lehetőségeket keresné és használná, ahol a legtöbb ember megszólítható: a média és a közösségi média világát.

Isten csodálatos módon gondoskodott mindig a technikai fejlődés által, hogy az evangélium gyorsan és sokakat elérhessen. Hisz’ gondoljunk csak arra, hogy a feltámadás örömhíre 2000 évvel ezelőtt a fejlett római úthálózatnak volt köszönhető. A hírek gyorsabban terjedtek, mint a korábbi időszakokban. Ráadásul mindenki meg is értette, mert az egész akkor ismert világon a görög volt a hivatalos nyelv. (Ezért írták görögül az Újszövetséget.)

Ma az információs szupersztrádán, az interneten olyan sebességgel és anynyi helyre juthat el az evangélium életető ígéje, mint soha egyetlen korábbi korszakban sem. Sokan mondják, hogy mennyi bajt hozott a világra az internet, de bűn lenne nem kihasználni azt a lehetőséget, amit Isten igéjének terjesztésére kínál. Gondold csak el: úgy mondhatod el a jó hírt másoknak, úgy hívogathatod az istentiszteletre, hogy nem kell odamenni hozzá és becsöngetni a lakásába! És olyanoknak is átadhatod az üzenetet, akikkel ritkán vagy egyáltalán nem találkozol. Egy Facebookon megosztott gyülekezeti alkalom vagy igehirdetés kiváló lehetőség arra, hogy Isten olyan embereket is

megszólíthasson, akik soha nem jönnének be a templomba. És tehetnél-e több ember előtt bizonysgot, mint amikor megvallod hitedet egy bejegyzésben, amit többszáz ismerősöd olvashat, meg azok is, akiknek ők megosztják?

Nem, ne értsük félre! A mostani gyülekezeti újságot vagy a gyülekezetünket nem Mark Zuckerberg szponzorálja. És az ő találmányán kívül még megannyi csatorna áll rendelkezésre, felbecsülhetetlen az evangelizációs lehetőségek tárháza. Óh, ha ezt Luther megélhette volna! Éppen ezért nem keresztyén hobbi, hanem felelősség, kötelesség élni ezekkel a lehetőségekkel, s elfogadni Isten eszközének. Vajon nem erről az időről beszélt-e Jézus, amikor a végidőkről szólt? „*Isten országának ezt az evangéliumát pedig hirdetik majd az egész világon, bizonysgul minden népnek; és akkor jön el a vég.*” (Mt 24,14)

Most van az a kor, amikor mindenhol és mindenkinek hirdethető az evangélium, és nekünk pedig ez a küldetésünk: hirdetni Isten megváltó tettét mindenkinek, akinek csak lehet. Így hát te is ne csak olvasd, hanem oszd meg; ne csak gyere, hanem hívogass; ne csak hallgasd a bizonyágtételt, hanem te is beszélj és mondd el, írd le ország-világ előtt, milyen nagy dolgot tett veled az Úr! (lásd: Mk 5,19) Így leszünk méltó utódai reformátor őseinknek.

Lénárt Tibor

FELHÍVÁS használt ruhák felajánlására

Gyülekezetünk szeretne segíteni azoknak a családoknak, akiknek nehézséget jelent gyermekeik megfelelő ruházattal való ellátása. Ezért kérünk mindenkit, akinek ott-hon van kinőtt, de jó minőségű gyermekruhája, és szívesen felajánlaná erre a célra, hogy hozza el gyülekezeti házunkba! **A felajánlások átvétele minden vasárnap az istentisztelet előtt történik 9:00-9:45-ig.**

Az összegyűlt ruhákból a rászoruló családok havonta egy alkalommal, előre meghirdetett időpontban válogathatnak. Az első ilyen alkalom novemberben várható.

Köszönjük szépen a segítséget!

RefErdő A Monorierdői Református Gyülekezet időszaki lapja

Kiadja a Monorierdői Református Missziói Egyházközség Presbitériuma

Felelős szerkesztő: Lénárt Tibor lelkipásztor

Állandó munkatársak: Gáspár József, Madar-Nemes Edina, Feketéné Tóth Andrea

Tel.: 06 29 788-264

Mobil: 06 30 994-2539

E-mail: monorierdo@reformatus.hu

Honlap: www.monorierdo.reformatus.hu